

åt handikappade även bör avse kostnader för sådana elevers gymnasiala studier vid korrespondensinstitut.

Med anledning av vad ovan i motionen anförts hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära att medel ur åttonde huvudtitelns anslag för särskild undervisning åt handikappade även bör kunna tilldelas elev för korrespondensstudier, om denne uppfyller övriga krav för studier vid gymnasial skola men på grund av sitt handikapp ej har möjlighet att studera vid allmän sådan skola.

Stockholm den 26 januari 1966

Ingrid Sundberg

Filip W. Fridolfsson

Nr 591

Av herrar **Sundkvist** och **Elmstedt**, om ökat statsbidrag för lokala idrottsföreningar.

(Lika lydande med motion nr 487 i Första kammaren)

I årets statsverksproposition har under tionde huvudtiteln av departementschefen föreslagits att till Avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1966/67 anvisa ett anslag av 23 375 000 kr. Förslaget innebär en höjning av anslaget med 3 milj. kr., vilket vi uttrycker vår tillfredsställelse över. Vi vill dock framhålla, efter att ha studerat Riksidrottsförbundets motiveringar för sitt anslagsäskande, att de enskilda idrottsföreningarna är styvmoderligt behandlade av staten, när det gäller ekonomiska bidrag. Enligt Riksidrottsförbundet har man för avsikt att höja bidragen till föreningarnas verksamhet till 650 000 kr. Denna summa är blygsam i betraktande av den stora ungdomsfostrande verksamhet som föreningarna bedriver.

Med nuvarande anslag är idrottsledarna i föreningarna tvingade att offra det mesta av sina krafter på att samla pengar för att kunna bedriva någon verksamhet. De är då hänvisade till att syssla med lotteriförsäljning och nöjesarrangemang av olika slag. Med den stora ledarbrist som råder vore det onekligen värdefullt, om de frivilliga krafter som finns i större utsträckning kunde få ägna sig åt de många ungdomar som är anslutna till idrottsrörelsen.

Idrottsföreningarna får ofta bidrag till sin verksamhet från kommunerna.

Dessa bidrag blir dock ofta mycket blygsamma, eftersom kommunerna satsar så mycket på byggande av idrottsanläggningar, att man inte anser sig orka med större bidrag till föreningarnas verksamhet. Det finns t. o. m. exempel, där kommuner byggt så kostsamma anläggningar att idrottsföreningarna inte kunnat betala den höga hyran. Detta medför att anläggningen inte kan utnyttjas till fullo.

Ytterligare en anledning att höja de statliga bidragen till föreningarnas verksamhet är den under höstriksdagen 1965 beslutade skatten å Bingo-spel. I nuvarande läge kan inte överblickas vad den kommer att ge staten i inkomst. Vi förmodar dock att det blir avsevärda belopp. Med säkerhet kan dock sägas, att denna statliga inkomst till allra största del kommer just från enskilda idrottsföreningar.

Under hänvisning till ovan anförd motivering hemställes,
att riksdagen vid sin behandling av *Avsättning till fonden för idrottens främjande* för budgetåret 1966/67 under tionde huvudtiteln måtte anvisa ett anslag av 26 375 000 kr., varvid förutsättes att Riksidrottsförbundet anvisar ytterligare 3 milj. kronor till de lokala idrottsföreningarna.

Stockholm den 26 januari 1966

Tage Sundkvist

Claes Elmstedt

Nr 592

Av herr **Svensson** i Vä, *angående kostnadsfördelningen mellan stat, landsting och primärkommun.*

(Lika lydande med motion nr 478 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1966

Gustaf Svensson
i Vä
